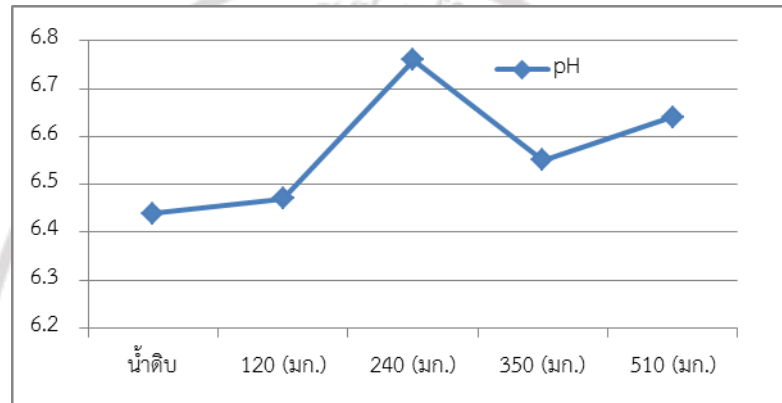

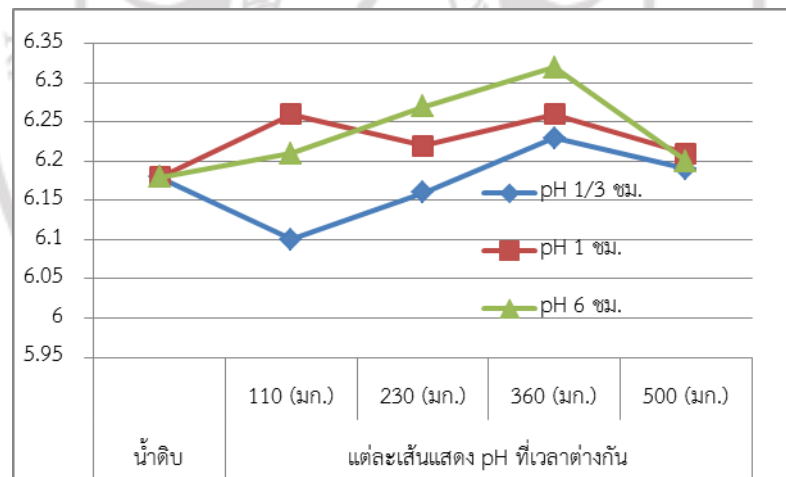
บทที่ 4 ผลการวิจัย

4.1 พิจารณาค่าพีเอช

จากกราฟความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสารที่เติมทั้งสี่ปริมาณกับพีเอช จะเห็นว่าปริมาณการเติมทั้งสี่ระดับก็ยังคงทำให้พีเอชอยู่ในระดับที่ยอมรับได้คือ 6.5-8.5

ภาพที่ 4.1 พีเอช การทดลองครั้งที่ 1

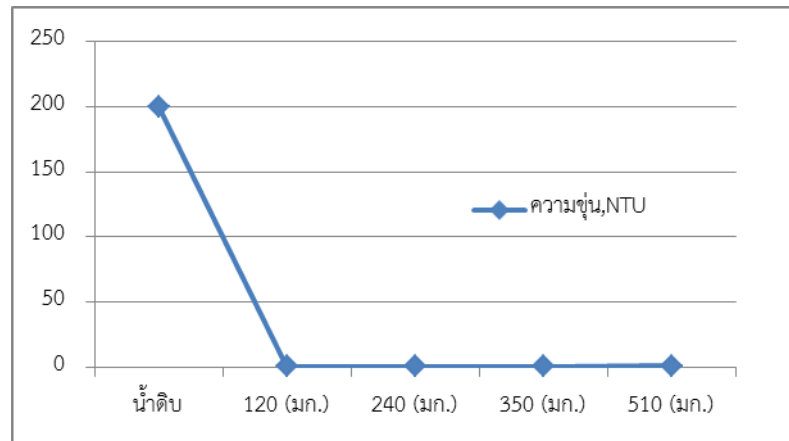

รูปที่ 4.2 พีเอช การทดลองครั้งที่ 2

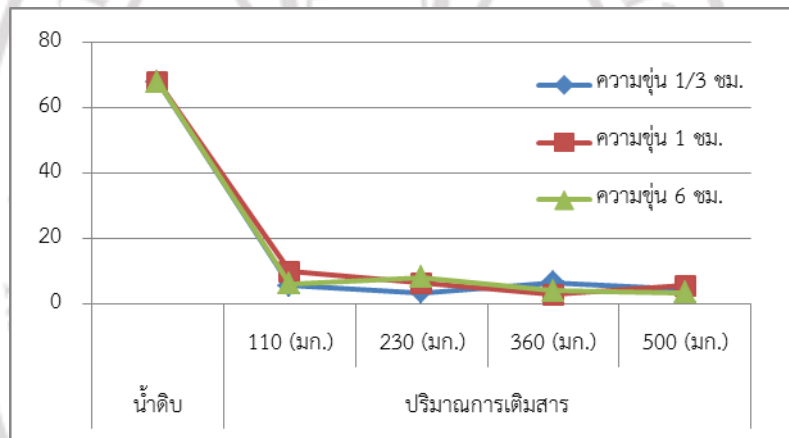
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

4.2 พิจารณาค่าปริมาณความขุ่น

จากกราฟความขุ่นที่ได้เมื่อเติมสารลงไปในการทดลองทั้งสองครั้งจะเห็นว่า ปริมาณการเติมสารทั้งสี่ปริมาณ ให้ค่าการลดปริมาณความขุ่นไม่ค่อยต่างกันมากนักคือลดได้จากปริมาณตั้งต้นให้เหลืออยู่ในช่วงค่า 0-10 NTU

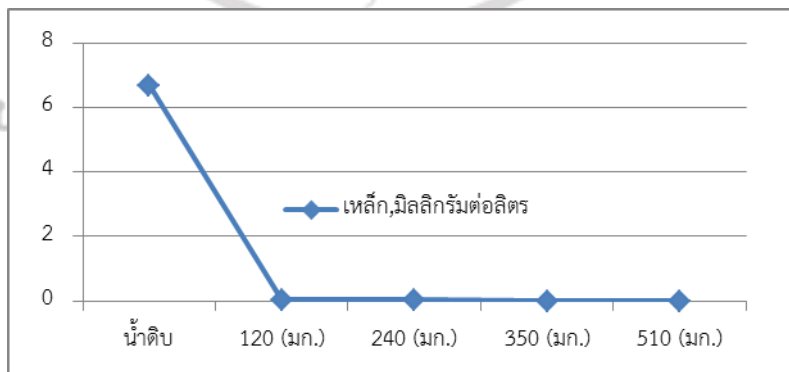
ภาพที่ 4.3 ความขุ่น การทดลองครั้งที่ 1

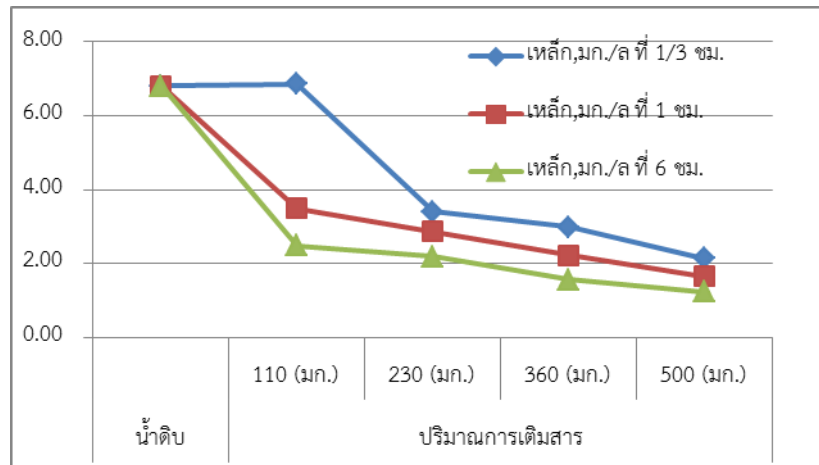
ภาพที่ 4.4 ความขุ่น การทดลองครั้งที่ 2

4.3 พิจารณาค่าปริมาณเหล็กที่ถูกกำจัด

พิจารณาค่าเหล็กที่ถูกกำจัด กราฟจากการทดลองทั้งสองครั้ง ที่การเติมสารสี่ระดับ การเติมสารที่ปริมาณ 500 มิลลิกรัมจะให้ค่าการบำบัดที่เหมาะสม ที่เวลามากกว่า 6 ชั่วโมง

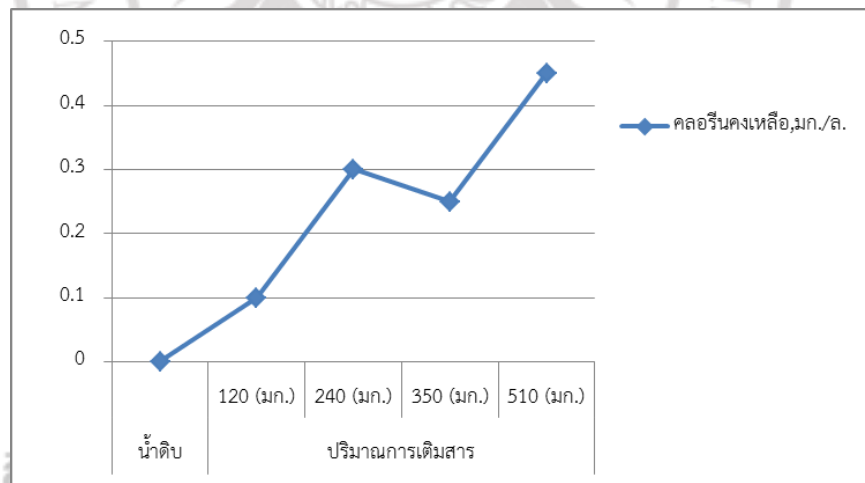
ภาพที่ 4.5 ปริมาณเหล็ก การทดลองครั้งที่ 1

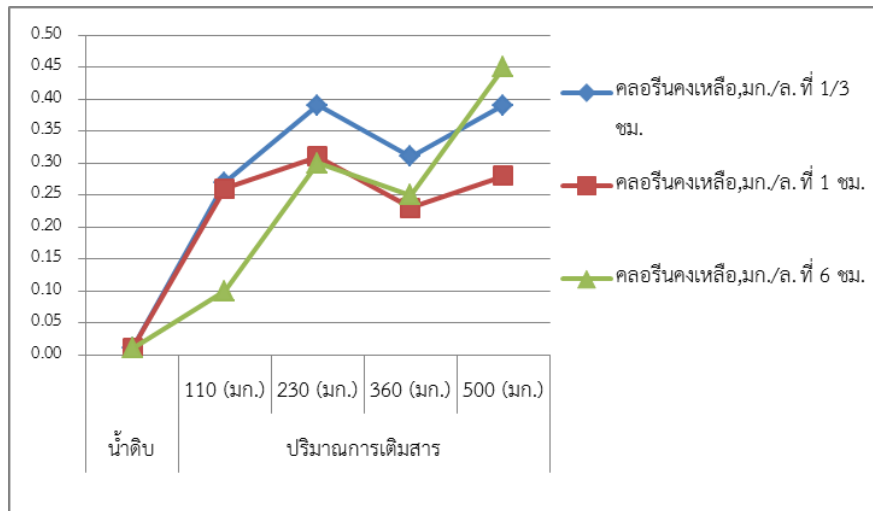
ภาพที่ 4.6 ปริมาณเหลือ การทดลองครั้งที่ 2

4.4 พิจารณาค่าคลอรีนคงเหลือ

กราฟที่ได้จากการทดลองทั้งสองครั้ง แสดงค่าการเติมสารี่ระดับในแต่ละการทดลอง และแสดงผลค่าคลอรีนคงเหลือที่เหมาะสมเมื่อใช้จุด Breakpoint พิจารณาประกอบแล้วจะเห็นว่าที่ปริมาณการเติมสารคลอรีนที่ 350-360 มิลลิกรัม ต่อน้ำ 143 ลิตร จะเป็นจุดที่เหมาะสมในการเติมสารซึ่งจะได้อธิบายในบทถัดไป

ภาพที่ 4.7 คลอรีนคงเหลือ การทดลองครั้งที่ 1

ภาพที่ 4.8 คลอรีนคงเหลือ การทดลองครั้งที่ 2